

ÚLTIMA HORA

ENS FALTA EL BAR

Després de comprar-nos ordinadors de darrera generació per poder-se connectar amb la oficina central de l'empresa corresponent.

Després d'augurar un nou sistema social gràcies al tele treball, ara resulta, segons bones estadístiques, que a molt estirar, només segueixen a casa seva amb pijama i bata, uns sis-cents mil treballadors i cada dia van a la baixa.

O sigui, que el treball a l'empresa no s'acaba.

En tot cas, el que s'acabarà serà el treball, així, en general.

I doncs què ens pensàvem?

Apart dels miners i víctimes de les empreses automobilístiques, aquí ningú no treballa més de cinc hores.

La resta de l'horari ens fuig d'entre els dits amb el bocata, el cafè, el cigarret, la xerradeta entre passadissos, les reunions per decidir on va a sopar la secció de decessos...

Només a casa es treballen set i vuit hores i a vegades més i a sobre sol com un mussol.

I al final les sabatilles tan còmodes del primer dia estan suades i la bata pica i fer-se el cafè és una putada perquè cal escalfar l'aigua.

A nosaltres, (els que encara tenim feina remunerada) ens va el treball en llibertat. Aquell que es relaxa a principis de juny i no torna a recuperar el seu ritme fins a meitat d'octubre.

El que dona desembre com a

mes de festa i que fa de la Setmana Santa, la quinzena més laica.

Això és treballar a la espanyola i els invents que se'ls facin ells, els civilitzats.

Em jugo una pela de les d'abans que d'aquests sis-cents mil individus que segueixen treballant a casa, la meitat acabaran de baixa per estrès laboral.

Que vagin fent.

